

*„Így a mi reményünk Krisztus,
Őbenne remélünk, Őfelé tekintünk,
Ő az utolsó, a mi törekvésünk célja,
a kapu, akin át belépünk utolsó léptünket megtéve,
belépünk arra az útra, amely útnak nincsen vége,
nincsen szűkössége, nem keskeny,
végtelen széles út ez,
és odavezet kinyíltan a Trónhoz.
Ott állunk az Ő színe előtt,
az Ő örökkévaló jelenében, Őbenne,
és Ővele egyként örökké énekeljük az Ő dicsőségét.”*

Szilveszter - hálaadó szentmise

1Jn 2,18-21
Jn 1,1-18

Itt az utolsó óra.

- hallottuk a Szentleckében.

És az év utolsó órájának ünneplésére gyűltünk össze
ebben a szentmisében.

Itt az utolsó óra.

És mégsem ez az utolsó.

Az utolsó Krisztus, aki azt mondta:

Én vagyok az utolsó.

Én vagyok az alfa, és én vagyok az ómega.

Én vagyok az első, és én vagyok az utolsó.

Krisztus, aki kezdetben volt,
aki kezdetben ott volt Istennél,

aki Isten, az Örök Ige,

Krisztus az utolsó is.

Mindenek Őbenne teljesednek be,

mindenek Őfelé sietnek,

és benne talál értelmet minden.

Így utolsó Krisztus,

nem úgy, mint az idő vége,

nem úgy, mint az elmúló, az elpusztuló idő.

Krisztus úgy utolsó,

hogy Őbenne végtelen élet tárul fel.

Ő az örök élet kapuja,

s aki hozzá ér el, aki belép az Ő örökébe,

valóban örökké él,

és végtelen élet szabadsága tárul föl előtte.

Krisztus így utolsó.

Ő legyőzi a halált, legyőzi az elmúlást,

legyőzi az időt,

és Őbenne minden lélek szabadságra talál,

otthonra,

és végtelen békét nyer el.

Őbenne mindenki örvendezik.

Így utolsó Krisztus,

Ő, a felkelő Hajnal, a Kezdet,

olyan Hajnal, aki alkonyt nem ismer.

Úgy utolsó Ő, hogy örökké ragyog az Ő világossága,

nem úgy, mint az alkony,

nem sötétség árnya települ reánk,

hogy ez pecsételjen meg mindent,

hogy romba döntsön, mint az idő elmúlása,

mint ahogy a halál.

Jézus úgy utolsó, hogy örökké ragyog az Ő napja felettünk,

Ő az élet világossága, Ő az örök élet.
Jézus úgy utolsó, hogy befogad önmagába,
az Ő változást nem ismerő,
örökké tündöklő életébe.
Úgy utolsó Krisztus,
hogy végtelen kegyelem tárul föl Őbenne,
Őbenne feltárul nekünk az az élet,
amely életről a mi szívünknek még csak sejtésünk sem lehet.
Őbenne feltárul előttünk Isten végtelen mélysége,
feltárul előttünk Isten felfoghatatlan gazdagsága,
feltárul előttünk Isten örökkévalósága,
és ez a gazdagság lesz a mi örökrészünk,
ez az örök élet lesz a mi életünk.
Isten boldogsága a mi örömünk,
benne élünk, Őbenne mindörökre.
Így utolsó Krisztus,
úgy utolsó, éppen úgy, ahogyan kezdet is,
mert Őbenne a kezdet nem változott meg,
nem ismer fogyatkozást, nem ismer hiányt.
Őbenne az utolsó ugyanolyan teljes, tökéletes,
végtelen élet, mint a kezdet.
Ő öröktől való és mindig ugyanaz,
ugyanaz tegnap, ma és mindörökre.
Így utolsó Krisztus, és így Ő a mi reményünk.
Őbenne remélünk, hogy felmúlja a mi időnket, az elmúlást,
felülmúl minden pusztulást és minden fájdalmat,
minden szomorúságot és minden hiányt,
felülmúlja a mi életünket.
És Őbenne minden, ami töredékes, teljes lesz,
minden, ami hiányos, egészé válik.
Őbenne minden könny vigasztalást nyer el,
és az éhezők betelnek minden jókkal.
*Így a mi reményünk Krisztus,
Őbenne remélünk, Őfelé tekintünk,
Ő az utolsó, a mi törekvésünk célja,
a kapu, akin át belépünk utolsó léptünket megtéve,
belépünk arra az útra, amely útnak nincsen vége,
nincsen szűkössége, nem keskeny,
végtelen széles út ez,
és odavezet kinyíltan a Trónhoz.
Ott állunk az Ő színe előtt,
az Ő örökkévaló jelenében, Őbenne,
és Ővele egyként örökké énekeljük az Ő dicsőségét.
Ámen.*